

מסכת גיטין

פרק א'

א. הַמְבֵיא גֶּט מִמְדִינַת הַיּוֹם, צָרִיךְ שִׁיאָמֵר, בְּפָנַי נְכַפֵּב וּבְפָנַי נְחַפֵּם. רְבוּ גַּמְלִיאָל אָמֵר, אֲף הַמְבֵיא מִן קָרְקָם וּמִן הַחָגָר. רְبִי אַלְיָזָר אָמֵר, אֲפָלוּ מִכְפֵּר לְוִדִּים לְלוֹז. וְחַכְמִים אָמְרִים, אֵינוֹ צָרִיךְ שִׁיאָמֵר בְּפָנַי נְכַפֵּב וּבְפָנַי נְחַפֵּם, אֶלָּא הַמְבֵיא מִמְדִינַת הַיּוֹם וְהַמּוֹלִיךְ. וְהַמְבֵיא מִמְדִינָה לְמִדִּינַת הַיּוֹם, צָרִיךְ שִׁיאָמֵר בְּפָנַי נְכַפֵּב וּבְפָנַי נְחַפֵּם. רְבוּ שְׁמַעַן בָּנוּ גַּמְלִיאָל אָמֵר, אֲפָלוּ מִהָּגָמוֹנִיא לְהַגָּמוֹנִיא:

ב. רְבִי יְהוֹנָה אָמֵר, מְرֻקָּם לְמִזְרָח, וּרְקָם כְּמִזְרָח. מַאֲשָׁקָלוֹן לְדָרוֹם, וַאֲשָׁקָלוֹן כְּדָרוֹם. מַעֲכוֹ לְאַפְוֹן, וַעֲכוֹ כְּאַפְוֹן. רְבִי מַאיָּר אָמֵר, עַכּוּ כָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל לְגַטִּין:

ג. הַמְבֵיא גֶּט בָּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֵינוֹ צָרִיךְ שִׁיאָמֵר בְּפָנַי נְכַפֵּב וּבְפָנַי נְחַפֵּם. אִם יִשְׁעַלְיוּ עֹרְרִים, יִתְקַיִם בְּחוֹתְמֵיּוּ. הַמְבֵיא גֶּט מִמְדִינַת

הֵם וְאִינּוּ יָכֹל לֹאמֶר בַּפָּנִי נְכֻפָּב וּבַפָּנִי נְחַפָּמָ, אִם יִשׁ עַלְיוֹ עֲדִים,
יַתְקִים בְּחַותְמָיו:

ד. אחד גט נשים ואחד שחרורי עבדים,שו למוליך ולמפני. וזה
אחד מון הרכבים ששו גט נשים לשחרורי עבדים:

ה. כל גט שיש עליו עד כותי, פסול, חוץ מגט נשים ושחרורי
עבדים. מעשה, שהביאו לפני רבנן גמליאל לכפר עותנאי גט אלה
וקיו עדי כותים, והכשר. כל הפטרות העולמים בערכאות של
גויים, אף על פי שהותם גויים, כשרים, חוץ מגט נשים
ושחרורי עבדים. רבינו שמען אומר, אף אלו כשרין, לא הזכרו
אלא בזמן שנעשה בהדיות:

ו. האומר, תנו גט זה לאשתי ושתר שחרור זה לעברי, אם רצהה
להזר בשנייה, יזר, דברי רבינו מאיר. וחכמים אמרים, בגטי
נשים, אבל לא בשחרורי עבדים, לפי שזכין לאדם שלא לפניו ואין
חייב לו אלא לפניו. שאם ירצה שלא לzon את עבדו, רשאי. ושלא
לzon את אשתו, אינו רשאי. אמר להם, והרי הוא פסול את עבדו
מן התרומה כסם שהוא פסול את אשתו. אמרו לו, מפני שהוא
קנינו. האומר, תנו גט זה לאשתי, ושתר שחרור זה לעברי, ומית,
לא יתנו לאחר מיתה. פנו מנה לאיש פלוני, ומית, יתנו לאחר
מייטה:

